# Žena v úzkých aneb Ďábel v sukních

*Detektivní thriller s Nikem Carterem – mistr převleků, královna zločinu a hon na nejnebezpečnějšího psance na železnici*

**autor: Nicholas Carter**

**Autorská práva**

*Žena v úzkých aneb Ďábel v sukních*

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

# Obsah

Úvod....2
Kapitola 1....5
Kapitola 2....15
Kapitola 3....20
Kapitola 4....25
Kapitola 5....31
Kapitola 6....42
Kapitola 7....47
Kapitola 8....58
Kapitola 9....64
Kapitola 10....70
Kapitola 11....75
Kapitola 12....80
Kapitola 13....91
Kapitola 14....102
Kapitola 15....112
Kapitola 16....123
Kapitola 17....129
Kapitola 18....134
Kapitola 19....139
Kapitola 20....148
Kapitola 21....153

Kapitola 22.....158
Kapitola 23.....163
Kapitola 24.....168
Kapitola 25.....173
Kapitola 26.....179
Kapitola 27.....184
Kapitola 28.....188

# Předmluva
# Poselství čtenářům

**Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva**

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

**Tým Moderní Alexandrijské knihovny**

**Navštivte:**
**www.libraryofalexandria.com**
**Nebo naskenujte níže uvedený kód:**

# Úvod

Nick Carter byl detektiv, který nikdy nestárl, nikdy nešel do penze a nikdy nepřestal pracovat. Vymysleli ho v 1880. letech a v následujících desetiletích se objevoval ve stovkách a stovkách příběhů, v šestákových románech, týdenících s příběhy a později v rozhlase, komiksech i filmech. Žena v úzkých aneb Ďábel v sukních je jedním z těchto dobrodružství. Slavného newyorského detektiva a jeho tři pomocníky vyvádí z města na železnici, kde musí žít jako psanci, které sami pronásledují.

Cílem je Tulák Harry, údajně král všech kasařů, tuláckých lupičů, kteří se pohybovali po železnici. Někteří pochybují, že vůbec existuje. Prezident železniční společnosti je přesvědčen, že ano, a její správní rada nabízí padesát tisíc dolarů v hotovosti, ale jen pokud detektiv najde skutečného muže, nechá ho zatknout a dohlédne na to, aby byl odsouzen.

Jen málokteré knihy tohoto druhu tak otevřeně přiznávají, čím jsou. Tohle je čistá braková literatura: rychlá, hlučná a stvořená k přečtení na jeden zátah.

## Detektiv, který nikdy nešel do penze

Nick Carter se poprvé objevil v roce 1886 v příběhu vydaném v New York Weekly. Postavu vytvořil John R. Coryell, brzy se však stala majetkem, s nímž mohlo nakládat mnoho autorů. V průběhu let příběhy chrlila střídající se skupina spisovatelů, kteří používali jediné jméno, Nicholas Carter, a jméno na obálce této knihy patří této skupině, nikoli jednomu muži. Zdá se, že tehdejším čtenářům to nevadilo. Chtěli hrdinu, ne jeho životopis.

Autoři v tomto systému pracovali rychle. Každý nový titul musel přivést zpět téhož známého detektiva, a tak knihy dávaly přednost hrdinovi, kterého už čtenář znal, před dlouhým rozjezdem. Toto tempo vysvětluje prostý styl, svižnou zápletku

i velké množství titulů. Frederic Van Rensselaer Dey je autorem nejvíce spjatým se jménem Nika Cartera a připisuje se mu obrovský podíl na těchto románech.

Tohoto hrdinu stojí za to poznat. Nik je silný, mistrovsky se přestrojuje a zachovává klid za jakéhokoli tlaku. Pracuje s malým týmem: Čikem, zkušeným parťákem; Patsym, pohotovým a veselým mladíkem; a Ten-Ičim, japonským pomocníkem. Příběhy patřily ke stejné populární tradici, která na jedné straně dala světu Sherlocka Holmese a na druhé maskované bojovníky proti zločinu v pláštích z komiksů. Nick Carter je přímým předchůdcem moderních akčních seriálů, v nichž schopný hrdina se svou partou řeší případ, který přesahuje jakýkoli jednotlivý zločin.

Děj se odehrává na počátku dvacátého století, kdy byly železnice nervovou soustavou země a tuláci představovali skutečnou a často probíranou součást amerického života. Kasaři byli v novinách 1900. let známými postavami. Toto slovo označovalo tulácké lupiče, kteří vykrádali trezory a přepadávali venkovské pošty. Detektivní agentury, jako byla Pinkertonova, znali všichni a železniční společnosti si najímaly vlastní soukromé detektivy. Případ v této knize odráží takové skutečné poměry. Kniha čerpá z tohoto světa: z nákladních vagónů, odstavných kolejí, venkovských bank, pošt ve vesnicích a táboráků v lesích. Zachycuje také zvyklosti své doby, včetně slangu, hrubých stereotypů a prostého rozlišování dobra a zla.

## Čtyři tuláci u táborového ohně

Příběh začíná na zalesněném místě, kterým prochází železnice. Na jihu se rozkládá bažina, na severu se zvedají drsné vápencové kopce. Železniční krajina se k příběhu o utajených totožnostech dobře hodí, protože po téže trati projíždějí tuláci, posádky nákladních vlaků i lidé z malých měst. Pět set mil tratí, na kterých banda působí nejčastěji, dodává případu patřičný rozsah a detektiv ho musí vyřešit bez pomoci své kanceláře. Dokáže

detektiv žít jako zločinec, bez pomoci z domova, a přitom zůstat věrný vlastní straně?

Kniha má dvacet osm krátkých kapitol a každá z nich má titul ve stylu novinového titulku, který slibuje akci. Děj má svižné tempo. Próza je prostá a přímočará, obsahuje víc dialogů než popisů a přechází od plánu k nebezpečí bez zbytečného zdržování. Čtenář, který má rád staré seriálové příběhy zakončené napínavým zvratem, se tu bude cítit jako doma. Není třeba o Niku Carterovi předem nic vědět, protože příběh postupně vysvětluje případ i představuje tým.

## Totožnost na trati

Název slibuje ženu a v názvech kapitol se objevuje postava zvaná Černá Madž. Název slibuje ženu a ďábla v sukních, což je obrat přímo z senzačních titulků, které tolik milovaly tehdejší laciné romány. Vedle tak praktického úkolu, jako je vypátrat zloděje na železnici, působí podivně. Názvy všech osmadvaceti kapitol připomínají novinové titulky, vystavěné z konkrétních jmen a úderných obratů. Ukazují, jak rozsáhlé území děj pokrývá.

A pak je tu sám Tulák Harry. Už osm mužů se přiznalo, že jsou to oni, a ani jeden z nich nebyl tím pravým. Je skutečný Harry člověk, legenda, nebo něco podivnějšího? A jak dlouho dokážou čtyři detektivové hrát své role, když jediná chyba může všechny zničit? Na svůj žánr je kniha dlouhá – má dvacet osm kapitol –, takže děj má prostor pro zvraty i pro vedlejší postavy, které se objevují a zase mizí. Vypravěčův hlas žene příběh kupředu a jeho půvab spočívá spíš v tempu než v jemnosti.

Nakonec je tu zvláštní potěšení z honičky, v níž se role obracejí. Když se z lovců stanou lovení, co se Nik a jeho tým dozvědí o mužích na druhé straně plotu?

# Kapitola 1

## *Král kasařů*

Čtyři muži seděli kolem táborového ohně, který rozdělali ze starých železničních pražců. Nad plameny visela na provizorním háku konvice a vesele v ní vřela voda.

Kolem nich ležely po zemi rozházené plechovky všeho druhu. Některé byly víceméně zploštěné kladivem, aby posloužily jako talíře, a celkový vzhled tábora jasně napovídal, že právě dojedli. Teď se čtyři muži, kteří si pochutnali na jídle, hodlali co nejpohodlněji usadit. V konvici nad ohněm nebylo nic než voda – voda, o níž jeden z mužů žertem prohlásil, že se v ní hodlá vykoupat.

Ti čtyři muži vypadali asi tak otrhaně, jak si jen lze představit. Nikdo z nich se neholil tak dlouho, že jim tváře pokrývaly chlupy připomínající plnovous. Ve skutečnosti vypadali, jako by jediným holením, které kdy zažili – nebo spíš něčím, co se holení alespoň vzdáleně podobalo –, bylo ostříhání chlupů nakrátko nůžkami.

Tábořili hned na kraji lesa, kterým procházela železnice. Tábor ležel v prohlubni vedle potoka, takže světlo ohně nebylo vůbec vidět, jen jeho mihotavá záře dopadala na převislé listí nad nimi.

Byli to tuláci – vagabundi, nebo také kasaři, a to velmi výrazného ražení, soudě podle jejich vzhledu.

Mluvili výhradně slangem svého druhu, jazykem, kterému cizí člověk téměř nemohl rozumět.

Kupodivu však ti čtyři muži nebyli tuláci ani kasaři. Žargon, jímž mezi sebou tak plynule hovořili, s dokonale správnou výslovností a všemi náležitými výrazy, byl jen předstíraný.

Ti čtyři muži byli newyorský detektiv Nik Carter a jeho tři pomocníci: Čik, Patsi a Ten-Iči, Japonec.

Týden před tímto večerem si prezident společnosti E. & S. W. R. R. Co. předvolal Nika Cartera. Jakmile zůstali prezident a

detektiv sami v prezidentově soukromé kanceláři, začal bez okolků rozhovor touto otázkou:

„Cartere, slyšel jste někdy o jistém muži známém jako Tulák Harry, král tuláků?“

„Slyšel,“ odpověděl detektiv. „Něco málo jsem o něm zaslechl. Nic konkrétního o něm nevím, jestli vám jde právě o to.“

„Ne. Jen jsem chtěl vědět, zda víte, že taková postava vůbec existuje.“

„Ano. Slyšel jsem o tom chlapíkovi.“

„Víte, co je zač?“

„Kasař, ne?“

„Je králem všech kasařů. Je to jejich mozek, síla v pozadí veškerého zločinu a bezpráví, které se odehrává od jednoho konce našeho rozsáhlého železničního systému ke druhému. Tulák Harry nás stojí, zaokrouhleno, něco mezi třemi a deseti tisíci dolary měsíčně.“

„Opravdu?“ zeptal se detektiv s úsměvem.

„Opravdu. To není žádný žert. Neexistuje krádež, jakkoli malá, ani loupežný plán, jakkoli velkolepý, do kterého by se nepustili na pokyn Tuláka Harryho – a nám už pomalu dochází trpělivost.“

„Chápu to tak,“ řekl Nik, „že chcete, abych pro vás Tuláka Harryho našel. Je to tak?“

„Přesně tak. Myslíte, že to dokážete?“

„Můžu se o to přinejmenším pokusit.“

„Než začnete mít přílišnou sebedůvěru, měl bych vám říct jednu věc.“

„A co?“

„Tulák Harry je do značné míry záhadou. Někteří lidé – myslím detektivy – trvají na tom, že vůbec neexistuje, kromě představ lidí.“

Nik přikývl.

„Říkají, že je to jen nastrčená figurka, pouhé jméno; ve skutečnosti je to neviditelná a nehmatatelná modla, kterou tuláci

uctívají a nazývají svým společným vůdcem, ačkoli žádný skutečný vůdce vůbec není."

„Možná mají pravdu," řekl detektiv pomalu.

„Je to možné, ale nepravděpodobné. Jejich činnost je příliš dobře organizovaná. Sám vedu velkou organizaci a vím, jak se takové věci dělají. Jsem si jistý, že tihle zloději – tihle kasaři – by nemohli jednat tak úspěšně a systematicky, kdyby neměli vůdce, šéfa. Já osobně tedy pevně věřím, že Tulák Harry existuje."

„A?" zeptal se detektiv. „Kam tím vším míříte?"

„K tomu se dostávám. Už měsíce – mohl bych říct skoro celý rok – pátrají po Tuláku Harrym všichni železniční detektivové, které zaměstnávám, ale bez úspěchu. Najal jsem si na pomoc dvě z největších a nejlepších – údajně – detektivních agentur v zemi. Výsledek byl pokaždé stejný."

„A jaké byly výsledky?"

„Zatčeni byli nejrůznější tuláci a kasaři. Mnozí skončili ve vězení a někteří dostali dlouhé tresty. Často jsme jim loupeže dokázali. Jenže loupeže pokračovaly stejně bujaře jako předtím."

„Pokračujte," řekl detektiv a přikývl.

„Osmkrát jsme měli v rukou samotného Tuláka Harryho – alespoň jsme si to mysleli. Pokaždé se vězeň, o němž jsme se domnívali, že je to Tulák Harry, přiznal, že jím je, a…"

„A tak jste zatkli osm Tuláků Harryů, co?"

„V podstatě ano. Jenže jde o to…"

„Jde o to, že ani jeden z těch osmi nebyl skutečný Tulák Harry."

„Přesně tak."

„Dobrá. Pokračujte."

„Pokaždé, když jsme údajně zatkli samotného Tuláka Harryho, přibylo podél trati loupeží a krádeží. Rostl jejich počet, rozsah i závažnost. Tihle kasaři se neomezují na vykrádání nákladních vagonů a železničních stanic. Vylupují pošty, a dokonce i venkovské banky. Rabují domy. Pustí se do čehokoli, kde se naskytne příležitost něco získat. Celá ta věc se stala nesnesitelnou."

„A?"

„Chceme, abyste našel samotného Tuláka Harryho, Cartere – pokud to dokážete."

„A?"

„Včera o tom naše správní rada důkladně jednala. Rozhodla, že pokud Tuláka Harryho najdete a zatknete, pak ho odsoudíte a pošlete do vězení a vy nám k naší naprosté spokojenosti prokážete, že je to skutečně on, dostanete odměnu padesát tisíc dolarů v hotovosti. Musíte ale pochopit, že si musíme být jistí, že váš muž je ten pravý."

„Tulák Harry, král žebráků, co?"

„Ano. Žebráci – tak se prý jmenuje jejich organizace."

Detektiv přikývl.

„Přijmete ten případ, Cartere?"

„Předpokládám, že ano – pokud na to není žádný časový limit."

Můžete tomu věnovat tolik času, kolik potřebujete, samozřejmě pokud to nebude trvat příliš dlouho.

„Abych tu práci odvedl důkladně, bude to nějakou dobu trvat."

„To předpokládám. Tak se do toho pusťte po svém, hlavně uspějte. To je jediné, co železničáře zajímá – úspěch."

„Vašeho muže dostanu. Jen neslibuji, že to zvládnu za den, týden nebo měsíc. Žádný termín si nestanovím."

„Dobrá. Můžete ten případ řešit po svém."

„Budu muset – rozhodně. Jakmile po našem rozhovoru odejdu z této kanceláře, znovu mě neuvidíte, dokud nebudu mít Tuláka Harryho v rukou. Vy se se mnou nespojíte ani se o to nepokusíte a já se nespojím s vámi."

„To je trochu přísné, nemyslíte, Cartere? Rádi bychom čas od času věděli, jak se vám daří a co podnikáte."

„Právě to nesmíte dělat."

„Dobrá, jak chcete. Ale co ostatní muži, kteří už na tom případu pracují, Cartere?"

„Nechte je u toho. Přidejte další. Ať to vypadá, že zesilujete ostražitost v jiných oblastech. Jestli je teď na případu padesát

detektivů, klidně přidejte dalších padesát. Budu raději, když to uděláte. Čím víc, tím líp."

„Ale co když jeden z nich chytí pravého Tuláka Harryho, zatímco ho budete hledat vy? Přijdete o odměnu."

„To risknu. Jde o to, že musím pracovat zcela nezávisle na všech ostatních, kdo na případu pracují, a nikdo kromě vás a správní rady vaší společnosti nesmí vědět, že jsem byl do případu zapojen. Souhlasíte?"

„Samozřejmě."

„Zvyšte ostražitost, kde jen můžete. Tím mi pomůžete."

„Předpokládám," řekl prezident pomalu, „že se při pátrání po tom člověku hodláte sám stát kasařem."

„Nezáleží na tom, jak to provedu, že?"

„Ne. Jen jsem chtěl říct, že to už čtyřikrát zkoušeli a jednou dosáhli určitého úspěchu. Měl bych vás ale varovat, že dva ze čtyř, kteří se o to pokusili, přišli o život; třetí je doživotně zmrzačený a chybí mu jedna noha; a jen čtvrtý měl alespoň nějaký úspěch – nakonec však zatkl nesprávného člověka. Teď je tak vyděšený, že je skoro imbecil, protože kasaři přísahali, že ho zabijí, a on pokaždé, když jde sám ven, čeká, že ho zavraždí."

„To mě přesto neodradí," řekl detektiv.

„Na výdaje budete potřebovat peníze, Cartere. Když mi řeknete, kolik…"

„Vyúčtování výdajů předložím spolu s požadavkem na odměnu padesát tisíc dolarů," klidně ho přerušil detektiv.

Když se Nik železničního prezidenta vyptával podrobněji, zjistil, že banda Tuláka Harryho spáchala ohromné množství loupeží a dalších zločinů a že veškeré pokusy o její rozprášení selhaly.

Kdykoli byl některý z kasařů zatčen a poslán do vězení, zdálo se, že na jeho místo nastoupili dva noví, ve zlodějském řemesle ještě zdatnější. A tak to šlo dál, až byli lidé, které tolikrát okradli, zoufalí.

Nakonec padlo rozhodnutí zapojit do případu Nika Cartera.

O samotném Tuláku Harrym se nevědělo vůbec nic kromě toho, že existuje a že je hlavou i vůdčí osobností bandy tuláků –

jejich šéfem, kterého bezvýhradně a bez otázek poslouchali. Jeho moc nad nimi se zdála být absolutní.

Ať už se ho báli, nebo ho měli rádi, faktem zůstávalo, že žádného z tuláků, kteří byli zatčeni, se nepodařilo přimět, aby svého pána zradil. Ani výhrůžky, ani úplatky na ně nezabíraly.

Tulák Harry zůstával stejně záhadný jako dřív; dokonce i těch osm mužů, o nichž se zmínil prezident železniční společnosti a z nichž každý se přiznal, že je Tulák Harry, se zřejmě podivně těšilo z toho, že se mohli třeba jen na chvíli vydávat za svého obávaného vůdce.

Jak Nikovi vysvětlil prezident, mnozí detektivové pověření tímto případem trvali na tom, že žádný člověk jménem Tulák Harry neexistuje. Domnívali se, že jde jen o vymyšlené jméno a že se všichni tuláci dohodli, že budou poslouchat každého, kdo ho použije.

Prezident železniční společnosti ani detektiv tomu však nevěřili. Pevná organizace bandy sama o sobě takové tvrzení vyvracela. Dokonalá organizace musela mít náčelníka, vůdce, vládnoucí autoritu.

Než se Nik vydal na cestu, pátral v případu ještě o něco důkladněji a zjistil, že řádění zlodějů zasáhlo celé vesnice. V jednom městečku – Calamontu – bylo během jediné noci prakticky všechno vypleněno.

Zloději se na městečko vrhli v takovém počtu, že obyvatelé byli vyděšení. Mohli se bránit jedině tak, že zabarikádovali dveře a s puškami a jinými zbraněmi v rukou stáli opodál a přihlíželi, jak jejich banku a poštu vykrádají. Došlo i k dalším podobně hrozným událostem.

Někdy zloději cestovali v malých skupinkách, jindy pracovali po dvou či třech, ale často se pohybovali ve velkých tlupách, v nichž podle zpráv bývalo až padesát lidí, nebo dokonce víc.

Kdyby se tyto násilnosti omezovaly na jedinou obec, její obyvatelé se možná mohli vzbouřit a zloděje vyhnat tím, že by zorganizovali občanské hlídky. Zločiny se však neomezovaly na jednotlivé obce; táhly se podél celé železniční trati. Přepady

lupičů bývaly vždy zřejmě domluveny dlouho dopředu a dokonale naplánovány nějakým geniálním mozkem.

K přepadům docházelo vždy tehdy, když se vědělo, že v bankách, které měly být vyloupeny, leží velké částky peněz, nebo když na poštách, do nichž se měli vloupat, bývalo víc hotovosti než obvykle.

Na každé výhybně podél železniční trati se někdo vloupal do nákladních vagonů a vyprázdnil je. Často se to stávalo, i když byla ve službě jedna nebo více nočních hlídek, které tomu měly zabránit.

V každém případě však hlídače přemohli a buď ho ubili do bezvědomí, nebo zmrzačili – a přinejmenším v jednom případě zabili.

Proto byla železniční společnost ochotná dobře zaplatit za dopadení vůdce těchto nájezdníků.

Než Nik začal podnikat konkrétní kroky, shromáždil všechny tyto informace.

Obecně řečeno, na určitém úseku hlavní železniční trati byli zloději nejaktivnější. Jejich hlavní působiště měřilo asi pět set mil a právě tam docházelo k nejhorším a nejčastějším zločinům.

Působili také na vedlejších tratích, ale dál od hlavní trati zřejmě jejich organizace nedokázala soustředit své síly v takové míře.

Když Nik poskládal dohromady všechny informace, které mohl získat, aniž by se vydal přímo na místo, svolal své tři pomocníky, aby se s nimi poradil. Rozhodl se, že je do případu zapojí všechny. Věřil totiž, že jen tak lze dosáhnout úplného úspěchu.

Řekl jim, jak se do případu dostal, a pak se s nimi podělil o všechno, co se o něm dozvěděl. Nakonec řekl:

„Chlapci, máme jen jedinou možnost, jak v tomhle podniku uspět: musíme se sami stát tuláky."

Všichni tři téměř současně přikývli.

„Jestli se tak rozhodneme," pokračoval detektiv, „musíme to udělat pořádně. Musíme postupovat jako generál Grant, když se navzdory nesouhlasu svých generálů rozhodl oblehnout

Vicksburg: odříznout se od zásobovací základny. Přesně to musíme udělat."

„Nevím, jestli přesně chápu, co tím myslíte," řekl Patsi, který pozorně poslouchal, protože se mu ten plán nesmírně líbil.

„Myslím tím," odpověděl Nik, „že až se vydáme na cestu jako tuláci, musíme se jimi skutečně stát, ne se za ně jen převléknout. Každý z nás se může vystrojit jako pobuda, tulák, nebo dokonce jako zloděj a svou roli hrát. V tomhle případě však musíme udělat víc: musíme se tou rolí stát."

„Ale co myslíte tím ‚zásobovací základnou'?" naléhal Patsi.

„Myslím tím, že jakmile se do případu pustíme, nevrátíme se sem, dokud nedostaneme Tuláka Harryho za mříže. Budeme žít jako tuláci a dělat to, co tuláci, třeba sami provedeme jednu nebo dvě loupeže. Samozřejmě přitom zařídíme, aby o nich věděl jeden nebo více skutečných tuláků."

„A také se postaráme," vložil se do toho Čik, „abychom měli přehled o tom, co ukradneme, takže to – nebo jeho hodnotu – budeme moct později vrátit majitelům."

„Samozřejmě, Čiku, to se rozumí samo sebou. A teď ještě něco."

„Co?"

„Právě teď na tomhle případu pracuje nejméně padesát detektivů, někteří od Pinkertona a jiní od dalších agentur. Jestli své role zahrajeme správně, dříve či později na některé z nich narazíme. A pokud se to stane…"

„Tak co?" zeptal se Patsi.

„Musíme své role hrát až do konce, ať se stane cokoli – i kdybychom byli zatčeni a případně souzeni za spáchané zločiny. Když některého z nás chytí, musí pokračovat ve své hře, aby ochránil ostatní, kteří jsou ještě v akci. Kdyby přiznal, že je detektiv, ostatní by byli k ničemu."

„To je jasné," řekl Ten-Iči.

„To tedy je," řekl Patsi. „A taky to není zrovna příjemné. Ale pro jednou bude zábava pracovat na druhé straně plotu."

„Jak to myslíš?" zeptal se Ten-Iči.

„No, pořád přece honíme zločince, ne? Teď se pobavíme tím, že necháme ostatní honit nás, zatímco si budeme hrát na zločince. Že ano, šéfe?“

„No?“

„Budeme mít možnost trochu poznat druhou stranu plotu. Zjistíme, jaké to je, když člověk utíká před pronásledovateli, místo aby je sám pronásledoval.“

„Ano,“ řekl detektiv a Patsi se obrátil k Ten-Ičimu.

„Vsadím se s tebou,“ řekl. „O cokoli chceš, v poměru dva ku jedné, že mě během téhle práce nechytnou.“

„Platí,“ řekl Ten-Ičí s úsměvem, „protože si myslím, že jako první skončíš za mřížemi.“

„O kolik se chceš vsadit?“

„Na sázení zapomeňte, chlapci,“ přerušil je Nik. „Jde o to, že každý z vás musí udělat všechno pro to, aby svou roli dotáhl až do konce, ať se stane cokoli. A teď pojďte sem, prosím. Chci vám ukázat mapu.“

Rozložil mapu na stole a ukázal jim pět set mil železnice, kde budou působit. Potom položil prst na název města podél trati a řekl:

„Tady je místo jménem Calamont. Leží zhruba dvě stě padesát mil od New Yorku. Před časem ho těžce postihl vpád tuláků. Uplynulo už několik měsíců, ale městečko se z toho pořád docela nevzpamatovalo. Vidíte ho všichni?“

Přiznali, že ano.

„Tady,“ pokračoval a ukázal tužkou trochu na východ, „je kus lesa, kterým vede železnice. Je tam asi dvacet akrů lesního porostu a trať prochází jeho středem.“

Přikývli a on pokračoval:

„Jižně od železnice, v lese, je bažina. Říkali mi, že je téměř neprůchodná. Za chvíli vám o ní řeknu víc. Rozumíte?“

Rozuměli.

„Severně od trati je za lesem kopcovitá, téměř hornatá krajina. Je tam vápenec, hluboké rokle a strže, vysoké útesy a srázy. A když jsem před chvílí řekl, že lesní porost zabírá jen asi

dvacet akrů, myslel jsem tím právě ten kus lesa, který jsem vám ukázal."

„Ano," řekl Čik.

„Ve skutečnosti je celý kraj divoký a neobydlený. Je příliš drsný na to, aby se tam lidé usazovali, a všude jsou háje a lesy. Hned za tímto lesem na sever pokračuje les téměř bez přerušení několik mil, až na úzkou mýtinu, která odděluje tento kus od lesa za ní."

„No?" zeptal se Čik a pozorně naslouchal.

„Jižně od trati je to podobné, jen je tam rovina a nížina. Železnice totiž vede přes hřeben mezi drsným krajem na severu a plochou, bažinatou krajinou na jihu."

„Nepodařilo se mi získat o těch bažinách příliš přesné informace, ale podle nejlepších názorů, které se mi podařilo zjistit, bych řekl, že se tam dole rozkládá něco jako další Dismal Swamp. Je známo, že tam zabloudili muži i dobytek, koně i ovce a už se nevrátili. Nejspíš se v bažinách ztratili, nebo…"

„Nebo je sežrali zloději," navrhl Patsi.

„Přesně tak. Je to však divoký kraj. A teď," položil prst na mapu, „právě tady, kde mám prst, se s každým z vás sejdu za dva týdny, zítra večer, zhruba za soumraku. Najdete mě kousek severně od trati; nebo pokud tam někdo z vás dorazí dřív než já, počká tam na mě a na ostatní. První, kdo dorazí, musí rozdělat oheň. Dnes večer se tu a teď rozejdeme. Každý z vás musí odejít z domu zvlášť a zmizet světu z očí – každý se mezitím musí stát tulákem po svém. Dejte se do pořádku, jak uznáte za vhodné, a jděte, kam chcete – hlavně každý sám. A zítra za dva týdny buďte tady. To je všechno."

# Pokračujte ve čtení: Žena v úzkých aneb Ďábel v sukních

Toto je bezplatná ukázka knihy Žena v úzkých aneb Ďábel v sukních od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/a-woman-at-bay-or-a-fiend-in-skirts